

[Svend E. Johansen.]

det ærede Medlem Hr. Hauges Støttefaktotum, Højesteretspræsidenten, men jeg maa i lige saa høj Grad respektere Handelsministerens Støttefaktotum, Julius Lassen, og Opfattelserne hos de Herrer er vidt forskellige, idet Julius Lassen udtrykkelig siger, at naar Lovgivningen tier — det vil sige naar Lovgivningen ikke tydeligt og klart gennem et Lovgivningsarbejde angiver, hvad Meningen er —, har Domstolene Frihed til at afgøre, hvad der skal retsbeskyttes, eller med andre Ord, hvad der skal være Ret. Ja, men hvor er saa Handelsministerens Begrundelse henne? For hvis han efter dette ophæver Loven om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, betyder det, at Domstolene faar et langt, langt større Spille- rum, end de har haft før, at deres Skøn bliver langt mere afgørende, end det er i Dag, og det er ifølge baade Handelsministeren og den ærede socialdemokratiske Ordfører det allermest skadelige, der kan ske; og de Støtter, de paaberaaber sig, er i vild Mod- strid med hinanden. Jeg tror, man kan sige med en kendt københavnsk Skuespiller, at „Uhyggen breder sig“.

Det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen omtalte Straffelovens Kapitel 27 og gjorde opmærksom paa, at det ikke var anvendeligt med Hensyn til det Spørgsmaal, vi drøfter i Dag, og jeg kan tiltræde de Syns- punkter, som det ærede Medlem Hr. Knud Kristensen der fremførte. Men ud over Ka- pitel 27 om Æresfornærmelse og Krænkel- se af Privatlivets Fred anviste Handels- ministeren § 260, der omhandler Trusler om Vold, og hævdede, at den Paragraf vilde være et Værn i særlig grove Til- fælde af Krænkel- se af Erhvervs- og Arbejds- frihed. Professor Krabbe, der jo dog ogsaa er en anerkendt juridisk sagkyndig, siger om § 260 i sin Kommentar til Straffelovens Paragraffer, at uden for Begrebet Vold, eller hvad dermed kan ligestilles, falder Iværksættelse af fysiske Hindringer som f. Eks. Afspærring af Adgangen til en Vej eller et Hus, hvormed der ikke har været forbundet nogen Magtanvendelse mod Person. — Altsaa med andre Ord, efter § 260 kan man organisere Boykotninger og Forføl- gelser, af hvilken Art man vil, naar man blot omhyggeligt undgaar under Forfølgelsen og Boykotningen at stikke blaa Øjne. Men

saa er Resultatet, at § 260 overhovedet intet Værn yder, hvad der i nogen Grad falder sammen med det Eksempel, det ærede Med- lem Hr. Boeck-Hansen nævnte heroppe, med de 8 Sadelmagere paa Aaboulevarden, hvor Politiet havde tiltaget sig Lovgivningsmyndighed og besluttet, at nu var Loven ophæ- vet, nu skulde der ikke dømmes efter Erhvervs- og Arbejdsfrihedsloven læn- gere. Og naar hertil tages i Betragtning, at Ministerens Paaberaabelse af den faste Vold- giftsret som et Led i Værnet for Erhvervs- og Arbejdsfrihed ikke er i Overensstemmelse med Virkeligheden, saaledes som jeg paa- viste det ved første Behandling, saa tror jeg, at man uden Overdrivelse kan have Lov til at hævde, at Ministeren er alvorligt ude at svømme i sin Argumentation for Lovens Ophævelse. Og der er jo det lille ejendommelige Forhold, at Ministerens Ar- gumenter var knapt saa interessante og originale, som man maaske burde have Lov til at forvente af en Minister.

Det, der interesserede mest, var det, Handelsministeren ikke sagde. Jeg ved ikke, om det har slaaet nogle af de ærede Medlemmer med en vis lille Forundring, at da Handelsministeren ved første Behand- ling takkede de Ordførere, der havde givet Tilslutning til hans Forslag om Ophævelse af Erhvervsfrihedsloven, glemte han at takke den Ordfører, der havde givet ham den mest varme Tilslutning og udtrykt sin største Taknemmelighed, nemlig det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen, der var Det kom- munistiske Partis Ordfører, og naar Handels- ministeren ikke takkede den ærede kom- munistiske Ordfører, mon det saa ikke skyldes, at det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen sagde det, som Handelsministeren tænkte, men som han klogeligt fortav. Paa Spalte 925 sagde nemlig det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen:

„Det har været saaledes, at de Bestemmelser, som Fagforeningerne har vedtaget, har kunnet brydes af enkelte Medlemmer, uden at man fra Fagforenin- gernes Side har kunnet bruge effektive Midler over for en saadan Lovover- træder, idet der saa var Mulighed for ham for at gaa til Domstolene og faa sin Ret efter Loven, det vil sige faa Fagforenin- gerne dømt. Det foreligger der mange Eksempler paa.“